

Yentl Schieman &
Christine de Boer

HUBBEL BUBBEL PRIK

(MET EXTRA PRIK)

MET ILLUSTRATIES VAN MARK JANSSEN
EN MUZIEK VAN YENTL EN DE BOER

HUBBEL BUBBEL PRIK

Mag ik alsjeblieft de fles met
hubbelbubbelPrik met extra
prik asje-asjeblieft?
Kusje, K😊

Zo. Ko doet de dop weer op de stift en kijkt tevreden naar zijn briefje. Hier zal zijn moeder wel naar luisteren. Hij duwt het onder de deur van haar werkkamer door en gaat met zijn handen onder zijn hoofd op zijn rug liggen wachten. Ko is vandaag 8 jaar en 55 dagen oud en heeft sproeten en een wilde bos bruine haren.

Tiktiktik, hoort hij door de deur.
Tikkerdetikkerdetik.

Zijn moeder tikt voor haar werk. En als ze aan het tikken is, moet Ko stil zijn als een muis. Hij steekt zijn voeten omhoog en trekt zijn supersokken met planeten en sterren een stukje van zijn tenen af. Zijn voeten lijken nu twee meneertjes.

‘Hallo, linkervoet, hallo rechtervoet...’ zegt hij.

Ko verveelt zich.

Vanaf de grond kan hij nét met zijn hand bij de grote rommelkast naast hem. Hij volgt met zijn vinger de lijnen van het dikke houtsnijwerk en geniet van het gevoel van stof dat zich ophoopt op zijn vinger.

Toen Ko vijf was, vond hij in deze kast papa’s oude Grote Ruimte-atlas. Hij blies de spinnenwebben eraf en voelde een kriebel in zijn buik... Het boek was bijna net zo groot als Ko zelf. Voorzichtig voelde hij aan de zachte stof van de kaft. Met gouddraad waren er allemaal sterren op genaaid.

Het enorme boek viel met een zucht precies in het midden open. Met een kraak van oud papier sprongen een paar planeten Ko tegemoet. Ko's mond viel open... De planeten zweefden in de

lucht, boven de pagina's! Toen hij beter keek, zag hij dat ze op papieren strookjes stonden – maar dat maakte niet uit. Hij tuurde tussen de planeten door en was verkocht. Opeens wist Ko zeker wat hij later wilde worden: astronaut! Ko heeft het boek inmiddels al een-en-veertig keer van voren naar achteren en van achteren naar voren heel aandachtig gelezen.

Ko is niet de grootste, niet de snelste en zeker niet de allersterkste van zijn klas. (Hij zit bij zware Billy, die doet het stuur van zijn fiets hoger en lager met zijn tanden.) Maar hij weet wel het allermeeste van sterren en planeten.

'Dus,' zei juf Joany, 'ben jij nog steeds favoriet om astronaut te worden!'

En Ko is het daarmee eens. Maar nu ligt hij wel als een stuk neergestort ruimtepuin op de gang.

TikkerdeTIKTIKTIK, klinkt het nog steeds.

Waarom ziet mama het briefje nou niet? Ko is iets heel spannends van plan. Maar daarvoor heeft hij wel écht Hubbelbubbelprik met extra prik nodig.

Hubbelbubbelprik met extra prik is Ko's liefste lievelingsdrankje van de hele wereld.

Het is knalgeel, knalzoet en knalt uit elkaar van de prik.

TikkerdetikkerdetikTIIIIKTIKKKtikkitik.

Ko's moeder tikt zoveel dat het niet anders kan dan dat haar kamer tot het plafond toe gevuld is met volgetikte papieren. Eerst had ze één papiertje volgetikt. Maar al snel had ze een stapel. En toen maakte ze veel stapels, en lag het bureau vol. Nou, daarna stapelde ze stapels op de grond. En de planken. De stoelen. De kasten. De vensterbanken.

Toen alles vol lag met stapels, stapelde ze stapels op de stapels... En zodra die stapels tot het plafond kwamen... moest ze wel stapels op haar hoofd stapelen! En op haar handen en haar neus. Tot de hele kamer stapelvol papier zat! Het zit zoouou vol papier in mama's tik-kamer dat er geen lucht meer bij past en ze een ruimtepak met zuurstofflessen moet dragen!

Denkt Ko.

Hij weet dat niet zeker, want hij mag niet naar binnen. Zijn ouders zijn bang dat hij lijmstift en verf en glitters over alle papieren zou smeren. Als Ko eerlijk is, snapt hij het wel.

Hij is namelijk gek op stoute dingen doen.

Tikti...

Opeens stopt het tik-geluid. Ko rolt op zijn buik en ellebogen en houdt zijn adem in... Zijn moeder moet het briefje gezien hebben!

Hij drukt zijn oor tegen de deur. Haar stoel schuift naar achteren... Ze staat op en loopt richting de deur.

Ko's hart klopt in zijn keel. Even blijft het stil. Zou ze het aan het lezen zijn? Dan gaat de deur met een zwiep open.

Ko valt voorover.

Zijn moeder stormt naar buiten met een grote stapel papier in haar handen. Haar grote bos rood haar heeft ze omhooggestoken en vastgezet met een pen. Ze struikelt over Ko en de papieren vliegen door de lucht.

'Lieverd! Niet hier zo in de weg liggen! Ga jezelf eens vermaken!' Ze raapt snel haar papieren bij elkaar en loopt de gang in. 'Waarom ga je niet met je nieuwe pony-poppen spelen?' zegt ze, terwijl ze wegloupt.

'Mam! Heb je gelezen...' Maar Ko maakt zijn zin niet af.

Zijn moeder is al aan het eind van de gang en hij ziet onder de
zool van haar schoen iets geplakt zitten.
Zijn briefje.

Met een zucht van teleurstelling staat Ko op. Hoe komt hij nou aan Hubbelbubbel? Misschien kan papa helpen. Via de leuning van de trap roetsjt hij, alsof hij een maanlander is, naar beneden. Daar ligt zijn vader te slapen op de *chaise longue*. Dat is een bank, maar dan met maar aan één kant een armsteun.

(Ko snapt niet waarom ze een bank hebben met maar één armsteun. Dat is vast handig voor mensen die maar aan één kant willen steunen. En voor mensen met één arm. Maar Ko's ouders hebben twee armen en toch een *chaise longue*. Een *chaise longue*, met een slapende papa erop.)

Vanavond gaat papa optreden met zijn toneelgroep. Hij speelt boom en is heel zenuwachtig. 'Een artiest rust overdag!' roept hij al de hele week. Maar zijn vader is maar twee dagen per jaar artiest, en toch doet hij wel vaker dutjes.

Over de armsteun van de bank hangt het belangrijke-dingentasje van mama. Bomvol leuke dingen waar Ko niet aan mag komen, zoals:

- **sleutels**
- **een pinpas**
- **een nagelschaartje**
- **een klein wit raketje met plastic eromheen**
- **lippenstift**

Als Ko een paar keer de lippenstift helemaal naar boven en beneden heeft gedaan, kijkt hij naar zijn slapende vader. De pluk die papa altijd over zijn kalende hoofd kamt, is voor zijn gezicht gevallen.

Als hij naar binnen snurkt, gaat ie een stukje zijn mond in. En als hij uitademt, vliegt de pluk een stukje omhoog, met weinig puf.

Wat is het toch saai hier, denkt Ko. Hij heeft de pluk al dertien keer omhoog en weer omlaag zien fladderen.

Hij vist het nagelschaartje uit mama's belangrijke-dingentasje en denkt even goed na.

Als ie de pluk eraf knipt (wat hem erg leuk lijkt om te doen), ziet papa er vast beter uit. En dan kan hij ook veel makkelijker doorsnurken. Zo is hij vast beter uitgerust voor zijn voorstelling.

Ja! En als het waait, hoeft hij de pluk niet meer op zijn plek te houden... En hij hoeft er natuurlijk ook nooit meer spul in te doen dat naar Tropical ruikt. (Tropical is ook een frisdrank, maar zeker niet Ko's lievelings.)

Ja, Ko vindt het een goed idee. Hij moet zijn vader helpen.